

Pamätám si, ako mi raz jeden muž rozprával skúsenosť so svojou svokrou, ktorú pravidelne navštevoval. Pri jednej návšteve pozerala TV Lux, kde práve dávali dokument o eucharistických zázrakoch. Po chvíli spoločného pozerania programu sa jej opýtal: „Mama a čo by ste robili, keby sa niečo také udialo vám?“ Svokra už pokročilá vekom začala hovoriť: „Ihneď by som kľakla na kolená, hľadala sviečku a vrúcne sa modlila.“ Zať jej odpovedal: „Ale to sa predsa deje pri každej sv. omši.“ Žena ostala chvíľu ticho a hoci celý život prežila ako katolíčka, až v tomto rozhovore si vlastne uvedomila, že každá sv. omša je eucharistickým zázrakom.

Drahí bratia a sestry aj my sme dnes prišli do chrámu na nedeľnú sv. omšu a môžeme skúmať motívy, pre ktoré sme tu. Možno sme prišli kvôli tomu, že chceme načerpať pokoj, možno sme tu kvôli tradícii či zvyku a možno kvôli iným pohnútkam. Tým najväčším motívom nášho príchodu do chrámu má však byť živý Ježiš, ktorý v kúsku bieleho chleba príde o niekoľko okamihov na oltár.

Prenesme sa do zeleného štvrtku a prežime znovu lásku nášho Pána, ktorý umýva apoštolom nohy a slávi s nimi večeru. Pán Ježiš neprišiel iba kvôli úzkej skupine apoštolov, ale túžil ostať s nami v každom čase a na každom mieste. Pri Poslednej večeri Ježiš vzal chlieb, lámal ho a povedal: „*Toto je moje telo, ktoré sa obetuje za vás*“ (Lk 22,19). Rovnako vzal kalich s vínom a povedal: „*Toto je kalich mojej krvi...*“ Od tej chvíle Cirkev po celom svete slávi Eucharistiu – svätú omšu – ako sprítomnenie tejto obety. Kňaz, ktorý pri svätej omši vyslovuje slová premenenia, nekoná vo svojom mene, ale „in persona Christi“ – v osobe Krista. Premenený chlieb a víno už nie sú obyčajným pokrmom, ale pravým Kristovým telom a krvou. Svätá omša teda nie je divadlom, nie je ľudským dielom, nie je odmenou za naše dobré skutky. Svätá omša je príchodom živého Krista medzi nás. Veriť v reálnu prítomnosť Krista si vyžaduje vieru. Aj mnohí učeníci v evanjeliu, keď Ježiš hovoril: „*Kto je moje telo a pije moju krv, má večný život*“ (Jn 6,54), pohoršili sa a odišli. No Peter odpovedal: „*Pane, ku komu by sme išli? Ty máš slová večného života*“ (Jn 6,68).

Kristova prítomnosť v chlebe ju robí sviatosťou lásky, sviatosťou jednoty a sviatosťou Božej blízkosti.

Sviatosťou lásky ju môžeme nazvať kvôli tomu, lebo najplnšie vyjadruje Ježišovu lásku k ľuďom. Motívom, kvôli ktorému Ježiš dobrovoľne položil život na kríži je láska k človeku. Spoznať Kristovu lásku, byť v nej ponorený a objaviť v nej vlastnú hodnotu je dôležité pre každého človeka. Naša hodnota je vyjadrená cenou Kristovej krvi a tá je nekonečná. Človek teda nie je číslom v štatistike, nie je bezmenným zhlukom buniek a ani nie je spotrebným materiálom. V okamihu, keď prijímame živého Krista v Eucharistii zakúšame vlastnú hodnotu, že sme hodní Jeho lásky aj napriek našej slabosti, hriechom a sklamaniam zo seba samých. Kristovo objatie v Eucharistii nás pozýva znovu vstať a žiť a prinavracia nám slobodu Božích detí. Nebojme sa v dnešnú nedeľu zodvihnúť obrazne hlavu a prežiť radosť z Kristovho objatia, ktoré nám chce venovať. Veď predsa neprišiel volať spravodlivých, ale hriešnikov a tými sme my všetci.

Sviatosťou jednoty ju označujeme kvôli tomu, lebo nás učí spoznávať v bratovi a sestre tú istú hodnotu božieho dieťaťa. Pri spoločnom slávení Eucharistie zažívame skúsenosť rodiny, kde si navzájom slúžime, kde sa navzájom potrebujeme aj si navzájom odpúšťame. Bratia a sestry okolo nás nie sú konkurenciou, nie sú príležitosťou na posudzovanie, ale sú spolupútnikmi na ceste. V prijímaní Eucharistie nachádzame lásku k bratom a sestrám, bez ktorej sa len ťažko buduje jednota. Mať živého Krista v srdci znamená mať prameň lásky k bratom i sestrám aj v situáciách, ktoré nie sú ľudsky jednoduché. Ak si Ježiš žiada, aby sme sa milovali navzájom, ako on miloval nás (Jn 15,12), tak nám nechal seba samého v Eucharistii, aby sme v ňom túto lásku čerpali a nachádzali a navzájom si ju darovali.

Sviatosťou Božej blízkosti ju môžeme nazvať kvôli tomu, že Kristus je v podobe chleba blízky každému, kto túži po jeho prítomnosti. Každý veriaci sa môže osobne stretnúť s Kristom, či už v tichu adorácie alebo vo sv. prijímaní. V Eucharistii sa zrkadlia Kristove slova: „*Ja som s vami po všetky dni až do skončenia sveta.*“ (Mt 28,20) V Eucharistii počas celého roka znova prežívame tajomstvo vianočnej noci, v ktorej sa narodil Emanuel-Boh s nami. (Mt 1,23). Ak máme Krista prítomného v kúsku chleba, nemusíme sa obávať samoty, zúfalstva a ani beznádejných situácií. On je viac ako všetky strachy života.

Drahí bratia a sestry, ak Kristovi v Eucharistii dovoľíme vstúpiť ako živému do našich srdiec, sami zažijeme jeho prítomnosť. Stačí sa mu prihovoriť, prežiť vzácny okamih stretnutia v tichu a zveriť mu svoj život. Naše srdcia sa budú premieňať a budú viac naplnené láskou. A o to v našej viere ide. Pamätám si na slová hymny eucharistického kongresu v Dubline v roku 2012, kde refrén končil slovami, ktoré môžu byť našou modlitbou v dnešnú nedeľu: „Živ nás sebou Láska naveky.“

Martin Danišek
farár Žilina-Vlčince